

Мариана Тинчева Еклесия

Люлка

Този ден от началото на септември беше по-топъл от августовските вечери. Чадърите по плажа на морето бяха все още разтворени и очакваха последните гости на отминаващото лято. И вечерта на гальовния ден беше топла, спокойна, романтична – като любов, която не може да се забрави. Огромната пълна луна постилаше върху кротките вълни светла пътека и сякаш приканваше вечерните посетители на плажа да тръгнат по нея. Трима плуваха все по-навътре с надежда да стигнат сребристия й диск, но след трийсетина минути тръгнаха обратно към пясъка. На мостика, където спираха лодки и малки кораби за разходка на туристите, се виждаха двойки млади хора. В далечината на залива се чуваше музика от единственото малко барче и смеха на посетителите му достигаше до тук като примамлива закачка. В края на плажната ивица, до крайбрежната алея с пъстри цветя, се виждаха две люлки – едната за деца, другата за влюбени.

По някое време, малко след 21 часа, по бетонната настилка, свързваща алеята с мостика, се чу говор на друга група хора, влюбени във вечерната луна. В светлината на крайбрежните лампи се виждаше, че някои от групичката са в инвалидни колички, съпътствани от свои придружители. Двама се движеха самостоятелно, но с помощта на специални патерици, привързани към лактите им. В следващите минути тези гости пристигнаха на мостика, подобно другите, вече дошли преди тях, те също искаха да тръгнат по лунната пътека, но младото момиче, придружавано от майка си извика със съжаление: „Ех, поне да можех да натопя ръцете си в светещата вода и да докосна вълните за миг!“ Жената зад нея въздъхна примирено: „Не съм виновна, че колелата на количката потъват в пясъка и не мога да те заведа до водата. Знаеш, че вече не мога да те пренасям на ръце. Това, че сме тук, би трябвало да ти стига и да го помниш през цялата зима. Много хора дори не могат да дойдат до морето, защото нямат пари...“

Другата жена в инвалидна количка едва се виждаше, защото беше ниска и слаба като дете. Тя се надигна, взе двете малки патерици до гърба си, стана и направи крачка напред. Сега се видя, че крайниците й са обърнати в буквата О като на онези страдалци, преболедували в детството си рахит. Тя се опита да стигне до оградата на мостика и да улови няколко капки вода, за да ги подари на приятелката си, но не успя: кеят беше висок, а повърхността на морето едва се поклащаше. Като разбра, че на може да изпълни доброто си желание, тя извика: „Толкова е хубаво тук, че не искам да се връщаме в стаите! Достатъчна ми е тази луна, този топъл вятър, тази люлка на пясъка, която ми напомня детството. Не

съм се люляла повече от 38 години...“ Младият мъж в инвалидната количка не скри съжалението си: „И на мен всичко това ми стига, но толкова искам да мога да занеса Еми с ръцете си на брега, за да докосне водата.“

Шестимата млади в началото на кея вече не се чуваха. Само след минута те дойдоха при нощните гости в инвалидните колички и попитаха може ли да предложат програма, в която да се включат всички. „Каква е програмата?“ – попита Тодор, придружават от своя баща. „Всеки от вас ще ни каже какво желание има в момента, а ние ще го изпълним: разходка по вълните, състезание с количките по мокрия пясък, люлката за деца... Дори ако искате, можем да отидем до нощния ресторант в другия край на залива!“ – каза момчето с най-силна физика: „Аз мога да пренеса до водата всеки един от вас, без дори за миг да изпитате страх. Може ли да дойдете до морето и да не опитате соления вкус на тази вода?“

Той подаде ръцете си към Еми, с нейно позволение вдигна тялото ѝ във въздуха и я понесе към края на мостика, където започваше пясъка и морската пътека. Другото момче тръгна след тях с инвалидната ѝ количка, тъй като празна, тя вече можеше да се движи по пясъка. И придружители на инвалидните колички тръгнаха към влажния бряг, защото разбираха, че тази вечер за никого от присъстващите няма нещо невъзможно. Еми, отпусната в скута на младия мъж, докосна с една ръка прииждащата вълна и извика от удоволствие. След тях във водата влязоха всички. Само след десетина минути от крайбрежната алея се чуваше равномерното махало на люлката, която отиваше до звездите и се връщаше на малката човешка земя.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10447>]